

Apoštol Petr se podivuhodným způsobem dostane do domu pohanského setníka Kornelia, který zatoužil poznat víru. Když Petr slyší, že Bůh jedná v srdcích těchto pohanů, plný radosti vypráví, jak to všechno s Ježíšem začalo...

Petr se ujal slova a promluvil: „Tedy opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“ (Sk 10,34-38)

Evangelium

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Když se všechno lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ (Lk 3,15-16.21-22)

K zamyšlení

Liturgická doba nás každoročně vede postupně jednotlivými etapami Ježíšova života až k okamžiku nanebevstoupení. Na narození v liturgii možná příliš rychle navazuje počátek veřejného vystoupení. Evangelia nerozebírají dobu mezi dětstvím a Ježíšovou dospělostí. Narození a zahájení veřejné činnosti spojuje skutečnost „počátku“. Stojíme na počátku hlásání evangelia. Co bylo prvním impulsem? Poslání. Ježíš je nebeským Otcem vyslán zvěstovat záchranu, ukázat, kdo Bůh je a jak člověka miluje. Ježíš nepřišel na zem za trest ani nejedná bez Otcova vědomí. Celé dílo záchrany je společný projekt Nejsvětější Trojice. Dnes máme vzácnou příležitost zahlédnout podstatu evangelia. Bůh Otec miluje svého Syna a je to jejich vzájemná láska, která ukazuje, že Bůh touží být mezi lidmi, v jejich světě protkaném obtížemi, a právě uprostřed něj člověka vykoupit. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Bože dej, ať stále hlouběji chápu
tajemství tvého narození z Panny Marie,

aby ses i ve mně narodil.

Když se ve mně narodíš, dojdu já sám ke své podstatě

a ty oslavíš se mnou nový počátek.

Potom nebudu určen svou minulostí,

má zranění nebudou mým osudem.

Ty se mnou začínáš stále znovu.

V Ježíši jsi uskutečnil svůj původní sen o člověku.

A chceš, aby se i ve mně skrze Ježíše stal tvůj sen o člověku skutečností.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Námitky rozumu nejlépe zodpoví víra, námitky víry nejlépe zodpoví rozum.
- Pasivní křesťan je člověk, který chodí s malou taškou na velký nákup.
- Bůh sesílá svůj déšť na všechny, ale věřící se před ním někdy běží schovat do kostela.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

Svátek Křtu Páně

Svátek Křtu Páně uzavírá vánoční dobu. Tento novodobý svátek rozvíjí skutečnost připomínanou již při slavnosti Zjevení Páně: Bůh se v Ježíši zjevuje celému světu. On na sebe bere naše hříchy, jak symbolicky naznačuje jeho sestoupení do Jordánu, a díky tomu se můžeme setkat s Bohem.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne - v 9.00
	Út - v 16.30 v kapli na faře
	St - v 16.30 v kapli na faře
	Čt - v 7.30 v kapli na faře
	Pá - v 16.30
DD MILEŠOV	Pá - v 9.15

Modlitební skupina - Út v 15.30

Zveme na modlitbu chval v úterý 15. ledna od 20h do DDKT v Litoměřicích

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 13.1. 2019 v 9.00 za † rodinu Mrázkovu a Pruschowitzovu

Medvědice v 11.00

Út 15.1. 2019 za uzdravení těžce nemocné

Ne 20.1. 2019 v 9.00

Sulejovice v 11.00 za † Otakara Hálu a za zemřelou a žijící jeho rodinu

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

305. Co jsou to božské ctnosti?

Božské ctnosti jsou víra, naděje a láska. Nazýváme je „božskými“, protože mají svůj původ v Bohu, vztahují se bezprostředně k Bohu a nás lidi uschopňují žít v důvěrném vztahu s Bohem.

306. Proč jsou víra, naděje a láska ctnostmi?

Víra, naděje a láska jsou Bohem darované hybné síly mravního jednání křesťana, které člověk za pomoci Boží milosti může rozvíjet, aby tak získal „život v hojnosti“ (Jan 10,10)

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

19. ledna - Připomínka Máriuse a Marty a synů, mučedníků
LÁSKA POZNÁVACÍM ZNAMENÍM

Peršané Márius s manželkou Martou a se syny Audifácem a Abachem patřili k zámožnější křesťanské rodině. Vypravili se společně do Říma, jednak aby uctili ostatky svatých apoštolů a také aby svými prostředky pomáhali pronásledovaným křesťanům. Jejich riskantní rozhodnutí bylo podloženo láskou, podle které má svět poznat, že patříme ke Kristu. Zde si můžeme připomenout i slova evangelia týkající se posledního soudu: "Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, ...byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou." (Mt 25,36) Následuje pak verdikt pro ty, kteří tak nečinili: "Co jste neučinili jednému z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili."(Mt 25,45)

Příběh perské rodiny ukazuje křesťanskou opravdovost, ke které Bible vychovává. Mnozí by si za podobné situace řekli: Máme zodpovědnost za zabezpečení své rodiny...apod. Máme-li však zodpovědnost za děti, je to především za jejich výchovu. Za to, aby věděly, že Bůh patří na první místo a když mu je ve svém životě z lásky dají, zabezpečují si tím věčnost.

V pokračování příběhu se Marta projevila jako statečná matka makabejská a jako ty matky, které závažný hřích dětí vidí jako horší zlo než jejich tělesnou smrt. Podle jejich jednání bylo poznat, že jsou křesťané. Následovalo zatčení, nátlak, mučení. Vzájemně se povzbuzovali v duchu slov ap. Pavla: "Trpíme-li spolu s Ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy."(Řím 8,17)

Nedá se říci, že by byli málo přesvědčováni k jinému názoru. Byli na ně použity metody bití, pálení kovovými deskami, přesvědčování na skřipci, rozdrásání železnými drápy. Nakonec se dočkali, odvláčení za město, konečné rány mečem. Pro matčino utvrzování ve víře se nenašla síla, která by je od Krista odloučila. Jejich těla byla vhozena na oheň, ale Felicitas jejich ohořelé ostatky pohřbila.

13. ledna – nez. pam. **sv. Hilaria z Poitiers**, biskupa a učitele církve

17. ledna – pam. **sv. Antonína**, opata

18. ledna – **Panny Marie, Matky jednoty křesťanů**

20. ledna – 2. neděle v mezidobí; nez. pam. **sv. Fabiána**, papeže a mučedníka; **sv. Šebestiána**, mučedníka

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace
O povolání ke svatosti v současném světě

Nynější pelagianismus

47. Gnosticismus podnítl zrod další antické hereze, která se dnes také vyskytuje. Postupem doby začínají mnozí poznávat, že tím, co nás činí lepšími či svatými, není poznání, nýbrž život, který vedeme. Problémem je, že to nenápadně zdegenerovalo, takže tentýž omyl, kterého se dopustili gnostici, byl pouze transformován, ale nikoli překonán.

48. Moc, kterou gnostici přisouvali inteligenci, začali někteří připisovat lidské vůli, osobnímu úsilí. Tak vznikli pelagiáni a semipelagiáni. Postavení tajemství a milosti tak po inteligenci okupovala vůle. Zapomnělo se, že „to nezávisí na tom, že někdo chce [...], závisí to na Božím smilování“ (Řím 9,16) a Bůh nás miloval jako první (srov. 1 Jan 4,10).

Vůle bez pokory

49. S touto palegiánskou a semipelagiánskou mentalitou korespondují ti, kteří sice sladce mluví o Boží milosti, ale „vposledku spoléhají jenom na své vlastní síly a považují se za nadřazené vůči druhým, protože se drží určitých norem anebo protože jsou neochvějně věrní určitému katolickému stylu minulosti“ (Evangelii gaudium, 94). Když se někteří z nich obracejí ke slabým a říkají, že s Boží milostí je možné všechno, zpravidla mají za to, že všechno je možné lidskou vůlí, která jako by byla ryzí, dokonalá a všemohoucí a milost byla jejím dodatkem. Bývá opomíjeno, že „ne všichni mohou všechno“ („Non omnes omnia possunt“ – Bonaventura, De sex alis Seraphim 3,8. Myšleno v linii KKC, 1735) a že v tomto životě nejsou lidské slabosti zcela a jednou pro vždy uzdraveny milostí („Nyní je milost určitým způsobem nedokonalá, protože –jak bylo řečeno – neuzdravuje člověka docela“ – Summa Theologiae I-II, 109,9, ad 1). Jak učil svatý Augustin, v každém případě tě Bůh vybízí konat to, co můžeš, a „prosit o to, co nemůžeš“ (De natura et gratia 43, 50), anebo říci pokorně Pánu: „Dej, co přikazuješ, a přikazuj, co chceš“ (Confessioni, 10,29,40).

50. Absence upřímného, protřpěného a promodleného uznání vlastních omezení je tím, co brání milosti působit v nás lépe, poněvadž neponechává prostor ke vzniku onoho možného dobra, které je součástí upřímného a skutečného růstu (srov. Evangelii gaudium, 44). Milost právě proto, že předpokládá naši přirozenost, z nás nečiní rázem nadlidi. Domnívat se něco takového by byla přílišná sebedůvěra. V takovém případě by v pozadí pravověrnosti neodpovídaly naše postoje tomu, co tvrdíme o nezbytné milosti, v níž fakticky důvěřujeme málo. Pokud totiž neuznáme svoji konkrétní

a omezenou realitu, nebudeme moci spatřit ani reálné a možné kroky, které od nás ustavičně požaduje Pán, poté, co nás přitáhnul a uschoptil svým darem. Milost jedná dějinně a řádně, postupně se nás zmocňuje a proměňuje nás. Pokud tedy tento dějinný a postupný způsob odmítáme, můžeme dojít až k jejímu popření a zablokování, třebaže ji svými slovy vynášíme.

51. Když se Bůh obrací k Abrahamovi říká: „Já jsem Bůh Všemohoucí, choď v mé přítomnosti a buď dokonalý“ (Gen 17,1). Abychom mohli být dokonalí, jak se to Bohu líbí, potřebujeme žít pokorně v jeho přítomnosti, prostoupeni jeho slávou; potřebujeme kráčet v jednotě s Ním a uznávat ustavičnost Jeho lásky ve svém životě. Je třeba zbavit se strachu z této přítomnosti, která nám může jediné prospívat. Otec nám dal život a má nás velice rád. Jakmile to uznáme a nebudeme o svojí existenci přemýšlet bez Něho, zanikne úzkost samoty (srov. Žl 139,7). A pokud budeme odstraňovat odstup mezi sebou a Bohem a budeme žít v jeho přítomnosti, dovolíme Mu, aby zkoumal naše srdce, a poznáme, zda jdeme správnou cestou (srov. Žl 139,23-24). Tak objevíme dobrou a dokonalou vůli Páně (srov. Řím 12,1-2) a umožníme, aby nás utvářel jako hrnčír (srov. Iz 29,16). Mnohokrát jsme řekli, že Bůh přebývá v nás, ale lépe je říci, že my přebýváme v Něm a že On nám umožňuje žít v Jeho světle a Jeho lásce. On je naším chrámem: „Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života“ (Žl 27,4). „Věřu, lepší je den v tvých nádvořích než jinde tisíc“ (Žl 84,11). V Něm jsme posvěcováni.

(pokračování příště)

Sbírka z 6.1. 2019: 2. 910,- Kč

Děkuji za úklid a výzdobu našich kostelů.

